

Dallar Meyveye Durdurdu

*Gençliklerinin baharında
karırmayı değil,
yezermeyi seçerler...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

35

DALLAR MEYVEYE DURDU

Ahmed Günbay Yıldız

Romantik

TİMAŞ YAYINLARI | 10

Roman Dizisi | 8

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

38. BASKI

Mayıs 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-7544-20-3

9 789757 544203

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bölüm 1

Büyük Şehrin Dar Yolları

Gün, alevden çehresini batı yakasına ağdırmaktaydı. Ufuklar, hasta benizlerdeki soluk umutlar kadar duman rengindeydi. Güneş, kırmızı çiçeklerden örülmüş çelenk gibi al aldı.

Semalarda kızıllaşan ateşin akisleri, Marmara'nın mavi sularına fersiz buselerini kondura kondura, gri bulutların arasına çekilmekteydi... Gökler hüznü dolu bir yüz gibi, gittikçe matem havasına bürünmekteydi.

Kocamış günün gözlerden silinmek üzere olan manzarası, yüzüne yılların kederden nakışlar döktüğü kadını incitmiş benziyordu...

Anadolu yakasındaki ahşap evin muhteşem bahçesinden, Rumeli yakasını seyretmekteydi... İstanbul'a kızıl nazarlık gibi gülümsemekte olan solgun yüzlü güneşe, teessür dolu gönlünü kaptırmışçasına dalgındı...

Kuzguni siyah renkli başörtüsü tesettürünü tamamlamış, çehresi batan güneşe nispet edercesine nurlanmıştı.

Harem'in, denizi kuşbakışı seyreden tepesinde, geniş bahçenin doğu yakasına kibrit kutusu gibi kondurulmuş eski İstanbul yapısı ev, Kız Kulesi'nin üzerine düşen sol-

gun pırılıtlara hâlâ tebessüm göndermekteydi. Harem'den İstanbul'a kuşbakışı duran ev, âdeta çekime hazır bir fotoğraf makinesi gibi Rumeli'nin muhteşem manzarasını her vakit uhdesinde tutuyordu.

Yıllar var ki, bu asırlık evin giriş kapısına kilit vurulmuştu...

Geniş, görkemli bahçenin etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi. Duvarın bir ya da iki metre kadar iç kısmında duran ihtişamlı bir ağaç, artık bütün azametinden mahrum kalarak kurumuştur. Aslında bu kurumuşluğun temelinde vefasızlığın, terk edilmişliğin acı gerçekleri yatmaktaydı. Manzara, gözüne her iliştiğinde ihtiyar kadının hüznü dolu sinesini biraz daha harabeleştirip incitiyordu...

Ağaç kuruyup giderse, ihtiyar kadın bütün umutlarını yitirecek gibiydi... Kuru gövdede, hayat mücadelesi vermekten usanmayan bir damara gönül bağlamıştı.

Ne vakit kilitli kapıyı açmaya gelse, ağacın dibine kovalar dolusu su döküp, gövdedeki sönük yeşil bir damara gözlerini perçinlercesine bakıp kırık umutlarını beslemeye çabalardı...

Bu ağaç, sıradan bir muhabbete muhatap değildi. Belki de hayatının en değerli hatırası, kendisine bırakılan paha biçilmez bir armağan olarak yaşamıştı...

Düşünceleri maziye döndükçe, hatırası dün gibi tazeliğini korumaktaydı. Teliyle duvağıyla gelin geldiği akşamın sabahı, yeryüzünü yaldızlayan güneşin duru, şedit pırılıtlarının altında dikilmişti.

Yıllar var ki, değirmen taşının altında ezilen bir buğday tanesi kadar gönlü dardaydı. Bütün işi, mazideki günlerini hatırladıkça, oğlunun Avrupa yakasındaki villasından kaçıp,

hayatının en güzel günlerini geçirdiği, eski İstanbul yapısı evine gelmekti... İşte bugün de öyle yapmıştı... Artık saraylar bile ruhunu sıkmaya başlamıştı.

Oğlunun ikamet ettiği köşk, Florya'da denize nazırdı. Duvarların kıyısı boyunca dizilen çam ağaçları, serviler gibi boy vermiş, bahçede laleler, sümbüller, leylaklar ve gül ağaçları burcu burcu kokular dağıtmaktaydı. Hele sarmaşıkların ağını kıvrım kıvrım örerak yeşile boyadığı şadırvanda, denize karşı insanın çayını yudumlaması ayrı bir âlemci. Yine de, bütün bunlara rağmen hiçbir şey ihtiyar kadını Harem'deki ahşap ev kadar mutlu etmeye muktedir değildi...

Yeni dünyaya ayak uyduramamış bir yapısı vardı. Hep bu yüzden olmalı ki, üzüntüleri iç dünyasına doğru derinleşerek akıp giderdi.

Onu, erkeği Çanakkale sırtlarında şehit düşeliden beri kimseler anlayamamıştı. Oğlu, gelini, hatta apayrı dünyalara merdiven kuran torunları bile... Ummanların arasında bir damla kadar yalnızdı. Bahçenin kıyısında, kurumaya terk edilen ağaç, artık ihtiyar kadının her şeyi olmuştu.

Onu, erkeği elleriyle dikip büyütmişti... Bu ağaç, kanıyla Allah'ın huzuruna çıkan bir şehidin hatırasıydı. Kuruduğu için ihtiyar kadın durup dinlenip kendisini suçlar olmuştu... Ninenin düşüncelerine göre ağaç, dalıyla budağıyla, hor bakıldığından kurumaya yüz tutmuştu.

Gönlünde her vakit, aynı kırık umutları besleyerek, ağacın üzerinde hüznü pırıltılarını bırakırdı...

"Ah, şu ağacın hayat müjdeleyen yeşil damarı yeniden dal budak salabilse?.." İşte o zaman İrfan Dede'nin ruhu ihtiyar kadına göre şad olacaktı.

Kış dolanıp mevsim bahar olalı, evine daha ilk geliyordu. Guruptan gözlerini çekip, ihtiyar ağacı manidar bakışlarla süzdü. Usul adımlarla, dibine doğru yaklaşıp yine hayat müjdeleyen damarı eliyle sıvazladı... Kuru ağacın dibinde filizlenen azmanlara hayretle baktı. Yaşlılıktan beli hafifçe önüne doğru bükülmüştü. Kolay değildi elbet. Tam yetmiş beş yıl ihtiyar dünyanın üzerinde arzı endam etmiş biriydi...

Sevinç dolu pırıltılarla, kuru ağacın toprak üzerine damar damar uzanan ışıklarına baktı.

Hayretini bir türlü gizleyemiyordu. Yerin dibine doğru derinleşerek uzayıp giden kökten, toprağın üzerine bir sürü azman piç serpilmişti. Hatta içlerinden bir tanesi oldukça sıhhatli ve görkemliydi.

“Tam mevsimi,” diye mırıldandı.

Elini kurumaya yüz tutmuş ağacın gövdesinden usulca çekip, fidanlaşmaya başlayan azmanı okşadı. Sağ tarafından derinleşerek gelen bir soluğun farkına varıp, başını usulca sağ kolunun üzerine çevirdi. Fersiz gözleri muhatabını tanımıştı... Titrek olduğu kadar da yanık bir mırıldanış, sitem doluydu. Ellerini böğürlerine dayayıp doğrulurken:

“Servet,” diye inledi. “Hoş gelmişsin.”

Suratında, kıvrım kıvrım yumaklaşmış olan çizgiler gerginleşti. Ellerini beline bastırarak dik durmaya uğraşırken, nefesi derinleşen arkadaşını dinliyordu:

“Asıl sen hoş geldin, Fazilet.”

“Hoş bulduk,” derken duygulandı, doluktu.

Her ikisi de aynı yıl, aynı gün gelin olmuşlardı. Şimdi her ikisi de ihtiyarlamış, olgunlaşmışlardı...

“Tek başına mı geldin?”

“Tek.”

“Hâlâ buraları unutmadın mı?”

Fazilet Nine, ciğerlerini çürütürcesine nefes alıp verdi:

“Unutulmuyor ki. Beğenmeyip gittiler, terk ettiler bizimkiler buraları.”

Fazilet Nine'nin dertleri yeniden depreşmişti. Şimdi çeşmi ıslak, sinesi kan ağlıyordu. Oldubitti şikâyeti sevmezdi. Yüreği içinde pare pare olsa, acısını dış âleme sezdirmek istemezdi. Çilelerini kilitli bir kutu gibi saklayıp ahirette Mevlasına açacaktı; işte dünyada o denli kırık dökük ve perişan bir gönlü vardı...

Gelini, zaman zaman bu hissiyatından faydalanmayı bilir, onu oğlundan ve torunlarından habersizce hırpalar, incitir ve kovardı. Bu defa gelişinin hikâyesi de yine böyle olmuştu. Kara günlerin dostu olan kapısını açıp, onun çatısı altında daldalanmak için gelmişti. Dünyasında açabileceği tek kapıydı bu...

Servet Nine mırıltılı bir sesle yeni bir sual açıyordu:

“Satın gitsin. Bu zamanda iyi para ediyor toprak.”

Birden, gözbebeklerinin içinde alevden pırıltılar kaynaştı. Asık bir suratla Servet Nine'ye bön bön baktı:

“O benim şehidimin tek hatırası, satılır mı hiç?”

“Hep gözün buralarda kalır. Gönlün buralarda dolandır diye söyledim. Hatıra, öyle yakıcı bir ateştir ki, onunla beraber oldukça insanı dağlar. Tıpkı bitmeyen bir hasret gibidir hatıra. İnsanın burnu ucunda tütsü tütsü kokar...”

Fazilet Nine, gövdesi kurumuş elma ağacına buruk bir acıyla baktı. Maksadı sözü değiştirmektir. Hazin bir sesle mırıldandı:

“Sizin ağaçlar hâlâ meyvedeler mi?”

Servet Nine:

“Meyvede olanları var,” diye mırıldandı.

Elini üzerine götürüp okşarken umutlu bir gönülle Servet Nine’ye sual açtı:

“Şu azmanı aşılısak,” diye sızlandı. Gözyaşlarını eski dostundan saklamak için başını usulca başka istikamete çevirip kafasını kuru ağacın gövdesine yasladı.

“Bizim ağacın gövdesi kurudu, Servet Bacı. Dalıyla bu dağıyla bütün ihtişamıyla kurudu...”

Yorgun başını yasladığı ağaçtan kaldırıp derin bir nefes aldı. Ağlamaklı, titrek bir sesi vardı. Ağacın toprak altına uzanan köklerinden damar damar dışarıda duranlarını işaretledi:

“Kök yaralı,” diye hüznlendi. “Yaralı ama dibinde bir sürü azman boy vermiş.”

Servet Nine manidar bir tebessümle gülümsedi:

“Fazilet Kadın, bizde o azmanlara piç derler, piç.”

Fazilet Nine’nin gönlü dardaydı... Yalvarmalı bir sesle soruyu tazeleyip muhatabına yöneltti:

“Aşı yapsak olmaz mı?”

“Mevsimi... Olur galiba...”

İvedili bir gönlü vardı:

“Hemen yapsak,” diye mırıldandı.

Servet Hatun, umutsuz bir çehreyle dudak büktü:

“Uzun yılların ötelere derinleşip giden bir emel bu. Sen, ben göremeyiz.”

Fazilet Nine ellerini beline bastıra bastıra doğrulup:

“Olsun,” diye heyecanlandı. “Yılların ötesinde bir umut bile olsa, bu ağaç meyvesini vermeli. Hem de özüne yakışır biçimde vermeli...”

Nesli tükenmemeli, Servet Hatun. Güneş dünyanın üzerine doğduğu müddetçe, dalıyla budağıyla, yaprağıyla tomurcuklarıyla dallar meyveye durmalı. Durmalı da, uzanan ekerine en lezzetlisinden meyveler vermek.”

Servet Nine duygulanmıştı:

“Haklısın galiba,” diye mırıldandı. “Ancak bu senin işin değil. Varıp bizim oğlanı çağırayım. Bizden artan çubuklardan getirip, hemence aşığı yapısın, yapısın da rahat bir uyku uyu bari.”

Sevindi, heyecanlandı:

“Sahi yapar mı dersin? Bildiğim kadarıyla ziraatçı olmuştu Tuğrul!..”

Servet Hatun:

“Yapar,” dedi. “Neden yapmasın, kucağında büyüdü sayılır. Bu kadar basit bir işi de seve seve yapısın.”

***

Gün iyice kararıştı. Güneş, artık görünmez dağların arkasına dolanmıştı. Yeryüzünde mehtaplı bir gece başlamıştı.

Fazilet Nine sevinçle kederin at başı mesafede koştuğu bir ânı yaşıyordu. Daha az evvel aşığı yapılan azmanın dibine çömelmiş, ılık bir hissiyatla onu incitmeden sıvazlayarak sevmekteydi.

Gecenin bu vaktinde İstanbul bir başka âleme bürünmüşü. Fazilet Nine, bu göz kamaştıran tabloya yönelip kederli bir gönülle seyretti.

Marmara'nın koyu lacivert sularına çarptıkça, kırılan elektrik ışınları, denizle cilveleşiyor, vapurların düdük sesleri denizdeki renk cümbüşünün musikisini tamamlıyordu...

Birden, bahçeye giren otomobilin etrafı yüksek voltajla yalayan farları, bahçenin ortasında yalım yalım yandı.

Ahşap evin geniş bahçesinde lüks bir otomobil fren sıkılmıştı.

Fazilet Nine, gözlerini kıyıştıra kıyıştıra baktı. Oğlunun arabasıydı bu... Yine ciğerlerini eritircesine derinden bir "of" çekti.

Arabadan önce torunu Burak indi. Daha yirmi birlerinde seyreden erkek torunuydu Burak. Edebiyat fakültesi son sınıf öğrencisiydi.

Evde Fazilet Nine'yi en çok seven, zaman zaman onunla derileşen, belki de tek insan oydu. Damarlarında kan yerine, macera dolaşan delikanlı, Fazilet Nine'nin bahçede oturduğunu görünce, havalı adımlarla yanına doğru yürüdü.

Hemen arkasından Burak'ı, evin tek kızı olan Mukaddes takip etti. Güzel sanatlar akademisi heykel bölümü üçüncü sınıf talebesiydi. Ceylan bakışlarını, kibirli bir eda ile etrafta gezdirdikten sonra babaannesinin oturduğu yere yaklaştı.

İçlerinde en son inen Selman Bey olmuştu.

Arabanın yanık duran farları, bahçeyi şedit bir aydınlık içinde bırakmıştı. Selman Bey, anasını elma ağacının dibinde görünce, kederli bir çehre ile duraklayıp, uzaklardan sitem dolu bakışlarla seyretti.

Ananın yüreği sadece iç dünyasına kederliydi. Kendisini almaya gelenleri görünce duygulandı. Aslında gözbebeklerine dikkatle bakılsa nemliydi. Dudaklarını belli belirsiz, dişlerinin arasında sıkıştırıp, ağlamamak için çabaladı.

Burak, kendisine has edası ile babaannesine seslendi:

“Söyle hele, benim güzel anam, durup dinlenip buralara kaçmaktan bıkmadın mı hâlâ?”

Konuşsa ağlayabilirdi, hep bu yüzden olmalı ki sükûtu tercih etti.

“Hadi gidiyoruz,” dedi. “Hasretini gidermiş olmalısın.”

Torununun gözlerinin içine baka baka sükûtunu sürdürdü. Aslında bütün hissiyatı ayaktaydı.

Mukaddes, mânidar bir tebessümle nineye bakıp, istihzalı bir çehreyle gülümserken, Selman Bey efkârlı bir soruyu tazeledi:

“Güzel anacığım, hangimize söyleseydin, seni buraları dolanmak için getirirdik.”

Ana, içinde dolanan buruk bir acıyı zorla yutkunmaya çabaladı. Pare pare olan yüreğinden, kimse haberdar olmamalıydı, sırrı Mevlasına cesediyle birlikte gidecekti. Kimse onun yüzünden huzursuz olmasındı. Yuvanın içinde bozguncu olmak istemedi...

Dolukan bir çehre ile ilk defa konuştu:

“Şimdi giderim gitmesine ya, Burak beni üç günde bir buralara getirirse...”

Burak, sağ kolunu babaannesinin boynuna dolayıp şakalaştı:

“Ziyareti daha da sıklaştırdın.”

Titreyen parmağı ile yeni aşı yapılan azmanı gösterdi:

“Bak, daha yeni aşı yapıldı. Dedenin tek hatırası o. Neslinin devamı için sulayıp bakmak lazım.”

“Ne işe yarar sanki. Elma istersen ben sana tonlarca alırım.”

“Onun meyvesi ayrıdır.”

“O ağaç meyve verirse, bil ki ben de meyve veririm!”

Babaanne, gücenmiş gibi boynunu omzunun üzerine usulca yıktı, içe dönük çilesi depreşmişti. Yutkuna yutkuna mırıldandı:

“Gidelim bari.”

Çılgın Gençlik

Güneş al duvaklı bir gelin gibi bulut yumaklarının arasından dünyaya gülümseme çabası içindeydi.

Sabah ezanına daha epey bir zaman vardı.

Ev halkı uykudaydı. Fazilet Nine kendisine tahsis edilen odada, beyaz örtüsünü başına bağlamış, divana durmuştu. Gece namazı kılıyordu. Bu zamanlarda kıt rastlanır simalarından birisiydi. Leyk Mercan (Gece Âşıkları, Gece Bülbülleri) adı verilen Allah dostlarından sayılırdı.

Az sonra ellerini Mevlasına açtı. Gönlünü Kâinatın Sultanı'na ram eden kadın, gecenin zülüflerine, gergef gergef muhabbet nakışlarını işliyordu...

Şafak sökmek üzereydi. Çok geçmeden bahçenin etrafındaki ağaçların dallarındaki bülbüller ah-u figânla şakımaya başladılar.

Gözlerini dünyaya yine diller dökerek açmışlardı. Fazilet Nine, evin balkonuna çıktı. Bahçedeki güllerin ılımını seyredip, bülbüllerin gönülleri mest eden bin bir eda ile beste yapışlarını dinledi.

Yeryüzünde uyanış başlamıştı. Ninenin dildar olan kalbi Âlemlerin Sahibi'ni tespihte, gözleri bu yeni uyanışın, manzarasını yudum yudum içmekteydi.

Deniz, hâlâ sakindi. Koyu yeşil çarşafını Marmara'nın üzerine sermiş olan gece, serinleşen derin bir sükûta dalmıştı.

Az sonra, ezan sesleri İstanbul'un semalarında huşu dolu edalarla dalgalandı...

Fazilet Nine, başlayan günün sessizliğinde, ilahi daveti gönlüne sindire sindire dinledi.

Balkondan, evin ihtişamla döşeli salonuna geçti. Geline ve oğlu uyanmış, abdest için hazırlık yapıyorlardı. Ninenin kederli gözlerinden, küskünlük pırıltıları öylesine ah-u zar ile boşalıyordu ki, bütün iskeletini insafsızca sarsan derin bir "of"la ıstırabını sinesinin derinliklerine gömdü.

Oğlu da, gelini de asrın tipik bir örneğini teşkil ediyorlardı. Zaman, neleri kaybettirmişti... Sadece namaz kılarken başını örten, diğer vakitlerde asrın modasına ayak uyduran gelinin, içindeki mana, üzerindeki urba perişandı.

Zaman gelir, misafirlerine içki ikram eden bir saki, vakit olur, gerici demesinler zaafı yüzünden, poker masalarında çağın kumarbaz bir anası olurdu.

Ya oğlu... Doğrusu o da aynı modelin kalıbıydı. Yanlış bir kararla zamanın azgınlığına ayak uydurmuşlardı.

Nine, gelininin sabah hazırlığına hayran hayran baktı... Her hali ile gönüllere gülümseyen bir mümine hüviyeti taşıyordu...

Salonun bir köşesinde karı koca namaza durmuşlardı, Nine ellerini duaların kiblesi olan göklere açıp:

"Rabbim, şuurunu ihsan eyle," diye yalvardı.

Çocuklar uykudaydı. Bu ev, Harem'den Florya'ya taşınalı, ailevi hayatlarında bir sürü değişiklik olmuştu. Burak bildiği sûreleri bile unutmuş, Mukaddes manevi değerlerinin tamamını yitirmişti. Daha doğrusu, yeni bir muhitin arasında, maneviyat zafiyetine uğramışlardı. Florya sırtlarında, bütün değerlerini tedricen kaybeden bir aile yuvası kurulmuştu. Yirminci asrın insanı, arzularına göre amel ettiği çağı yaşıyordu...

Kendilerini dine değil, dini kendilerine uyduran bir model vardı ortada. İşlerine gelirse dindar, mantıklarına uymayan dini emirleri (haşa) reddedecek kadar şaşkın bir dünya insanıydı bu model.

Bu aile, Fazilet Nine'ye göre, ihmal edilmiş bir milletten farksızdı.

Ezan okunduğu halde çocuklar hâlâ uyuyorlardı. Onların kafasına değil midesine, sırtına, heva ve hevesine hitap edilmişti.

Her yanlış adım, büyük bir vebal taşıdığına göre, bu nesli maneviyatsız, kitapsız yetiştirenler Allah'ın huzurunda nasıl hesap vereceklerdi?

Fazilet Nine küçük bozuklukları önemsemeyen, her geçen gün daha büyüklerine kendilerini alıştıran oğluyla gelinini, namaz kıyarlarken, acıyarak seyretti.

Gönlü hep bu yüzden yaralıydı. Sadece akıllarına düşükçe namaz kılıyorlar, kumar masalarında günlerce Allah adı bile anılmaz oluyordu...

Namazları bitmiş elleri duadaydı. Fazilet Nine, geliniyle oğluna ezik duygularla bakarken, onların içinde bulunduğu durumu anlatan mısraları mırıldandı:

*“Coşkun su gibi akarken,
Neler yitirdik bakarken.
Eller duaya kalkarken,
Dudaklar yalan söylüyor.”*

***

Fazilet Nine’yi namazdan sonra uyku tutmadı. Sabahları hava serin olurdu. Üzerine bir şeyler giyinip, sessizce bahçeye çıktı.

Şadırvandan, güneşin doğuşunu, Marmara’nın sularına ilk akislerin vuruşunu seyre koyuldu.

İçinde gittikçe derinleşen düşüncesi, yine sinесinin başında hâkimdi. Yeni dünyanın içinde arz-ı endam eden oğlunu, gelinini ve torunlarını düşünüyordu.

Son yıllarda tipik bir aile olup çıkmışlardı. Dünya hayatı onlara gülmüştü. Gelininin, oğlunun ve torunlarının ayrı ayrı arabaları vardı.

Baba, arsa spekülasyonundan milyonları vurmuştu. “Her kim dünyaya evlenme teklifinde bulunursa, dünya ondan nikâhının bedeli olarak dinini isterdi.”

Dünyanın, sahte bir gülüşüne karşılık, efrat mukadderatlarından kopan kutsiyetin, farkında bile olmamışlardı.

Zamana, zamanın bozukluklarını kabullenen insanıyla birlikte ayak uydurarak, onlar da çağın bulanık suyunda kirlenmeye başlamışlardı.

İşte bu yanlışa akış, bu vurguncu sel, nineyi kahırlandırmaktaydı. Yüreğindeki yaranın aslı buydu... Genç kızların iffetini, gelinlerin örtüsünü, kadın milletinin manevi süsünü götüren azgın sel, ninenin bağrında durmadan kanayan bir çıban gibiydi.

Kulun hüznü haddini aştığı vakit, gözyaşları gönlüne akmaya başladılar.

En güzel kalpler sırların mezarları olan kalplerdi. Fazilet Nine de acısını, çilesini işte hep oraya gömerek yaşadı.

Gün epeyce ağarmıştı. Arzın üstü, karınca yuvası gibi insanlarla kaynamaya başlayalı hayli vakit olmuştu.

Etraftaki evlerin balkonlarında, bahçelerinde kahvaltılı sofraları kuranlar, işlerine gidenler, sokaklarda oyuna başlayan çocuklar; yeni doğan günün tadını çıkarmanın çabasındaydılar.

Ortalık şenlenmeye yüz tutunca, Fazilet Nine de odasına çekilmişti.

İstanbul seherde ve gecenin ilerlemiş vakitlerinde ayrı bir güzeldi. Gün başlayınca insanların dünyevi taifesinden olanlar, İstanbul'un manevi çehresini değiştiriyor, çirkinleştiriyorlardı...

Odasının penceresinden, şadırvana kurulan sofrayı hüznünlü bakışlarla seyretti.

Burak, o varlığından hayat fışkıran delikanlı, bozuk bir moral, asık bir çehreyle sofraya oturdu.

Siyah, hilalleşen kaşlarının altındaki zeytin karası gözleri denizin güneşle cilveleşen sularına kaymıştı.

Fizik itibarıyla tam bir erkek güzeliydi. Hafif dalgalı kumral zülüflerini elleriyle taradı. Ananın doldurduğu çayı karıştırırken, evin biricik kızı Mukaddes de, sofraya yeni teşrif etmekteydi. Her şeyden önce duru bir güzelliği vardı. Buğday tenli, omuzlarına kadar dökülen siyah örgüleriyle güzel bir kızdı. İlahi sanat, her türlü inceliğin nakışını üzerine esirgmeden dökmüştü. Hep bu yüzden olmalı ki gönlünde erişilmez bir kibir, bakışlarında naz vardı.

Bu evde ana, hâlâ kibar bir hizmetçi hüviyetine haizdi. Kibirli kız, çay doldurulmuş bardağı önüne çekip şekerini karıştırmaya başladı.

Baba, çocuklarını seyrediyordu. Ayakta döneleyen ana, işini bitirip sofradaki yerini aldı.

Nine odasının penceresinden, ezik duygularla sofradakileri seyretmekteydi. Neden sonra, fersiz gözleri Burak'ın arabasına bindiğini hayal meyal seçti. Birazdan Mukaddes, onun peşinden gitti. Oğlu da arabasına binip işine gidecekti. Nine yine her eksikliğin zehrini, çekildiği odasında yudumlamaya, tefekkürün acılarını sinesinde duya duya gününü tüketmeye başlayacaktı. Deryanın içinde yalnızlık çeken yaralı bir balık gibi, ölü umutlarının dirilişini soluyacaktı. Sinesi parça parça olsa bile, dalların meyveye duruşunu bekleyecek, Harem'deki fidanın aşığı tutup tutmadığını düşünecekti. O fidan büyüyüp hayata hayat olacak meyvelerini vermeliydi. Düşüncelerini hep böyle geliştirip akşama kadar gönlünü avutacaktı...

***

Acı bir haber mahallede yıldırım hızıyla yayıldı. Parmaklar hayretten dişlerin arasında kalıyor, fısıltılar artıyordu:

“Duydunuz mu?”

Az sonra duymayan kimse kalmamıştı. Gönüllerde hazin bir rüzgâr esti. Her yüzde matem havası, her gözde kederin izleri vardı. Bu mahallenin sakinleri az çok birbirlerini tanırlardı. Çaylarda, poker masalarında bile olsa, yüzler birbirlerine aşınaydı.

Bu mahallenin gençleri hep birbirleriyle arkadaşlık ederlerdi. Dostları da düşmanları da yine aynı mahallenin insanlarından olurdu. Çoğu semtte olduğu gibi, bu mahallede de